

Nederlandsch Boschbouw-Tijdschrift

Orgaan van de
Nederlandsche Boschbouwvereniging

Oprichter Dr. J. R. Beversluis

5e Jaargang

No. 4

April 1932

Oorspronkelijke Bijdragen

IN MEMORIAM

C. J. G. SISSINGH.

Een zeer gevoelig verlies heeft den Nederlandschen Boschbouw getroffen. Een man uit de voorste gelederen is heengegaan.

Op 26 Februari j.l. overleed, 55 jaar oud, Sissingh, Kees Sissingh, waardoor zijn langdurig, moedig gedragen lijden een einde nam. Te vroeg van ons heengegaan ruste hij in vrede, zijn rust is welverdiend.

C. J. G. Sissingh was wel een bijzondere figuur onder de Nederlandsche boschbouwers, de vertegenwoordiger van een zeer bepaalde richting, die wij de critisch-idealistische of de bedachtzaam-idealistische zouden willen noemen. Een richting, die helaas te weinig aanhangers telt, waar zij

toch in zoo hooge mate belangrijk is, de richting der stoere werkers, die in de toekomst zien en naast hun idealen de reële zijde van de vraagstukken, die hen bezig houden, niet uit het oog verliezen en die beschikken over veel kritischen, wetenschappelijken zin.

Zij, die Sissingh goed gekend hebben, weten wat hem bezielde en begrijpen wat hem levensmoed gaf tot op zijn laatsten dag. De schepper van het landgoed „de Utrecht”, de ontginner bij uitnemendheid, bleef steeds verlangend naar het uiteindelijk resultaat van zijn levenswerk, bleef steeds hopen te kunnen bewijzen, dat de idealen, die hij zich gesteld had, in verwezenlijking zouden gaan, in dien zin, dat de financiële resultaten van zijn werk in overeenstemming zouden zijn met de boschtechnische.

Sissingh was een bescheiden mensch. Het schrijven in tijdschriften scheen hem te veel reclame. Daarom schreef hij weinig, hoewel hij wist, dat men gaarne meer van hem gelezen zoude hebben. Hij vreesde steeds niet voldoende belangrijks te kunnen mededeelen. Dit was een vergissing als gevolg van zijn bescheidenheid.

Sissingh was een trouwhartig en goed mensch, van velen een vriend. Deze eigenschap weerhield hem van kritische publicaties. Slechts in vertrouwelijke gesprekken kwam tot uiting, hoe hij over verschillende boschbouwkundige opvattingen dacht. Hoe leerzaam waren deze besprekingen en hoeveel moeite gaf hij zich niet den belangstellenden op het terrein van de juistheid van zijn eigen opvattingen te overtuigen, zelfs toen zijn lijden zijn krachten reeds ernstig ondermijnde. Hoe goed beseften wij dan, dat Sissingh voortdurend werkzaam bleef, ook al kwam hij maar zelden meer in het bosch.

Onvermoeid werker tot aan het einde, intellectueel be-gaafd, kunstzinnig, vaardig teekenaar en boetseerder, idealist, doch niettemin nuchter denkend, zooals zijn intellect hem dat gebod, weinig veranderd sedert zijn studietijd, joviaal, met rijken zin voor humor, slechts gerijpt in zijn levensbeschouwing, zoo is Sissingh van ons heengegaan, voortlevend in onze herinnering als een pionier, als volhardend werker maar bovenal als trouwhartig mensch en als een goed vriend in den ruimsten zin van het woord.

Moge de Nederlandsche Boschbouw zijn technisch kunnen en werken, waarvan zijn levenswerk „de Utrecht” als een monument getuigt, in geschrifte aan de vergetelheid ont-rukken en moge vóór alles, zijn richting navolging vinden.

Kees, brave vriend, rust zacht!

TE WECHEL.
BEEKMAN.